

paa Bånd og Brød; men foruden disse tre Tilfælde er der tillige et, som jeg troer i høi Grad maa styrke det Forslag, Udvalgets Fleertal har stillet, idet det efter min Mening afvæbner en af den ærede Ordførers Paastande. Han meente nemlig, at naar den offentlige Mening ønsker Bånd- og Brødstraffen for at ned sætte den Paagjældende i den offentlige Agtelse, saa er dette i og for sig, almindeligt talt, urigtigt; man maa, yttrede han, tage Hensyn til, for hvilken Forseelse eller hvilken Forbrydelse denne Straf er bleven paalagt; men det vil i Forordningen 1836 om Affoning af Bøder sees, at denne Lov gaaer ud fra en anden Betragtning, thi det siges der, at „desuden har Overvrigheden, hvis den Paagjældendes personlige Stilling er af en saadan Bestaaffenhed, at hiin Straf vilde for ham være en uforholdsmæssig haard Affoningsmaade“ o. s. v.; Lovgivningen har altsaa her udtalt, at en Mand kan have en saadan „personlig“ Stilling, at denne Affoningsmaade for ham vilde være altsfor uforholdsmæssig haard; der er altsaa deri ligefrem sagt, at denne Affoningsmaade har Indflydelse paa en Mand's personlige Stilling i Samfundet; men naar dette er Tilfældet, forekommer det mig, at man bør aabne en Udvei for Dommeren til at kunne lade den Paagjældende undgaae denne Affoningsmaade ved Bånd og Brød; idet man gjør det muligt for ham at paalægge en saadan Mand simpelt Fængselsstraf, i Stedet for at paalægge ham en Mulkt, som han maa forudsættes ikke at kunne betale. Fleertallets Forslag gaaer altsaa blot ud paa at sætte alle dem, der kunne tænkes at komme ind under denne Straffebestemmelse, lige, idet de erholdt den samme Straf, og saaledes den Enkelte ikke blev underkastet en anden Straffemaade, som for ham blev saa meget større, end den burde, derved at den tillige vilde ned sætte ham i hans Medborgeres Omdømme, hvilket ikke er Tilfældet med den tilsvarende Pengemulkt, hvis han kunde have betalt den. Den ærede Ordfører ansøgte, at selv om denne Bestemmelse blev optagen i Loven, var det ikke givet, at vedkommende Domstol altid vilde idømme de Uformuende en saadan Fængselsstraf i Stedet for en Pengebøde. Det er ganske vist, at dette ikke er givet, men naar disse to

Straffe staae ved Siden af hinanden, troer jeg, at Erfaringen vil bekræfte, hvad man desuden ogsaa maa vente uden at spørge Erfaringen, at Domstolene vilde være humane nok til at anvende den Straffemaade paa den Paagjældende, der af Lovgivningsmagten er anset lige med den anden, og hvorved det er klart, at man har villet aabne den Vedkommende en Udvei til at kunne undgaae en Straf, som er strengere end selve Pengebøden. Jeg troer, at dette Hensyn vil være tilstrækkeligt til at bevæge det ærede Thing til at vedtage ogsaa dette Forslag, hvorved det vil være muligt at idømme den Paagjældende simpelt Fængsel. Den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at naar et saadant Tilfælde skulde indtræde, vilde Politidirektøren kunne virke hen til, at Domstolene ved foreløbig Lov bleve berettigede til at idømme simpelt Fængsel, eller at idømte Bøder kunde affones paa denne Maade. Jeg troer ikke, at den ærede Ordfører har Ret i den Formening, at noget Saadant vil kunne skee, thi Grundloven giver ikke Regjeringen Ret til at udstede foreløbige Love uden i særdeles paatrængende Tilfælde, og disse Ord ere saaledes, at jeg ikke troer, at Regjeringen eller Justitsministeren kunde forsvare at ansee en saadan Straf for en enkelt Mand for et saadant særdeles paatrængende Tilfælde, at han ifølge Grundloven derom kunde udstede en foreløbig Lov. Det vilde være et saa extraordinært Tilfælde, det vilde være en saa usædvanlig Optræden fra Justitsministerens Side, at man ikke kan vente, selv om Grundlovens Ord lode sig forene dermed, at han i et saadant Tilfælde vil skrive til at udgive en foreløbig Lov. Skulde et saadant Tilfælde komme for, hvor Justitsministeren skulde mene, at der var tilstrækkelig Grund for ham til at gjøre Noget, mener jeg, at han langt lettere, og paa en mere grundlovmæssig Maade, vilde kunde indstille til Hans Majestæt Kongen at benytte sin Benaadningsret end udstede en foreløbig Lov. Dette er, som sagt, det eneste Punkt, som jeg finder Anledning til at udtale Noget om med Hensyn til den ærede Ordførers Fremstilling, da han i det Hele ellers har ført Ordet for, hvad jeg har været med at stille, og gjort det saaledes, at det ikke